

Ion I. BRĂTIANU

Ion I. Brătianu, s-a născut la 19 aprilie 1939, în București, ca fiu al colonelului Ion C. Brătianu și al Agripinei von Stratulat. Este descendent al familiei Brătianu, ale cărei rădăcini se regăsesc în urmă cu mai mult de patru secole.

Studii

- Studii tehnice postliceale electronică, telecomunicații și televiziune;
- Licentiat în marketing, relații internaționale și științe juridice la Institutul de Științe Economice și Comerciale din Paris;
- Doctorand în marketing la Universitatea din Montreal.

Activități

A publicat poezii, eseuri, memorialistică, cronică literară, studii de istorie literară, economie și informatică.

Ca om politic, a fost deputat, Ministru Secretar de Stat, președintele Uniunii Liberale Brătianu, președintele Agenției Române pentru Promovarea Investițiilor și Asistență Economică din Străinătate (Agenția Română pentru Dezvoltare). Este cofondatorul Asociației Culturale Georges Brătianu – Paris.

Este membru al Uniunii Ziariștilor din România.

În mai 1990 a înființat Fundația Culturală Ion I. Brătianu – București

La Palatul Brătianu din strada Visarion nr. 4-6 desfășoară o susținută activitate culturală, cu precădere literară și artistică. În acest sediu au loc manifestări periodice, lansări de carte, Saloane literare, conferințe pe diverse teme literare, desfășurate sub egida Fundației Culturale Ion.I. Brătianu sau în colaborare cu diverse entități literare sau uniuni de creație cum ar fi Uniunea Ziariștilor profesioniști din România, iar în Galeriile de Artă se vernisează Expoziții de pictură și sculptură.

Este poet, prozator, cronicar de artă, pamfletar și jurnalist.

Cărti publicate

- „Contribuția lui Ion C. Brătianu la revoluția pașoptistă din Țara Românească și cugetările sale despre această revoluție” - ediție bilingvă română-franceză. (Paris 1983);- „Viața-n roz când e albastră” (1996); - „ Cel mai hulit dintre pământeni” (1996);- „Revoluția de glaspapir” (1996);- „Voi sunteți urmașii Romei?” (1996), - „Postumele tinereții” (versuri, 1998);- „ Memorandul durerii” sau „Cestiunea Română” (1999); - „L’Union Européene: une machine infernale” (2000);- „Mereu actualul Țuțea” (2004);- „În legitimă apărare” 2004 – pamflete (carte pentru care Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România i-a acordat diploma „GHIMPELE DE DIAMANT” pentru întreaga creație pamfletară încununată de acest volum); - „Contribuția lui Ion C. Brătianu la revoluția pașoptistă din Țara Românească și cugetările sale despre această revoluție” (2012);- „Privatizarea adevărului” (2012);- „In memoriam Paul Everac” -(2012);-„Adevăruri din Parlament”- 2012, - „Privatizarea Adevărului” – 2012;-„ Paul Everac . Ultimul gong” – 2012;- „File din biblioteca Brătienilor” – 2013;- „Nemuritorul” – 2015;- „Regăsirea nemuririi ”- 2018;- „Generalul C.I. Brătianu în fața judecății istoriei”- 2019;- „În așteptarea eternității” – 2021;- „Seniorii literaturii noastre” (coautor Florentin Popescu) – 2021.

Apariții în presă

Publică articole, eseuri, cronici, versuri în „Viitorul Liberal” (al cărui director a fost), „Contemporanul”, „Luceafărul”, „Cronica Română”, „Vremea”, „Colocvii”, „Politica”, „România Mare”, „Flagrant”, „Week-end”, „Dacia nemuritoare”, „Certitudinea”.

Diplome și premii

- Premiul Național pentru activitatea de publicist – Fundația Umanistă „România Mare”;
- Diploma „Ghimpele de diamant” acordată de Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România, pentru întreaga creație pamfletară- 10 martie 2022;
- Placheta „UZPR-100 de ani- primită în cadrul Salonului UZPR, la Palatul Brătianu.

Extrase din cronici

George Corbu: „... Ion I. Brătianu este un poet ancorat în problematica umană și, deci, socială a veacului său, un gânditor care recurge la variate mijloace stilistice pentru a-și manifesta atitudinea față de tot ceea ce pătează, urâțind-o, veșnicia. Arta lui poetică e generoasă, nesofisticată, comunicând într un stil direct, expresiv și conversiv, cu semenii săi, oamenii obișnuiți, a căror condiție și o asumă.

Poezia, ca expresie a nobleței spiritului, adaugă astfel o dimensiune nouă activității unei personalități polivalente.

Poemul reprezentativ pentru gândirea poetică a autorului mi se pare a fi cel intitulat „A fi fericit” datat 1966, definitoriu pentru epoca în care a fost compus, care vorbește despre unele împrejurări ce pot aproxima fericirea, apoi sunt evocate

altele, pentru ca în final să asistăm la o răsturnare de situație: *De aceea Eu sunt / Negreșit / Atât de NEFERICIT.*

Ion I. Brătianu face parte din poporul ales al poezilor. Crezul lui poetic este exprimat cât se poate de limpede: *Mi-am înnodat la colț batista/ Ca să nu uit/ Că sunt dator pământului / Cu visul / Din poezie („Anti amnezie” 1956)”. (Recenzie la volumul „Postumele tinereții”- apărută în revista „Unu” – 104-105 – octombrie-noiembrie 1998 – Oradea)*

Ion Rotaru: „...În majoritatea textelor de pamflet, autorul se referă la persoanele concrete ce l-au atacat în mod infam, sau la chestiuni foarte personale, se postează „în legitimă manieră proprie de realizare, constând într-un punct de plecare original, de regulă, de ordin moral, ca și prin tăria tușei și dezinvoltura cu care se manifestă în creație, portretele șarjate conturate de el se ridică deasupra a ceea ce numim atac la persoană și se constituie în tot atâtea reușite artistice, tipologii umane reprezentative literar. Atâta vreme cât intervențiile sale sunt mai mult replici în sine la adresa infamiilor ce i-au fost aduse, reușita portretistic-caricaturală îl ridică deasupra atacului la persoană (care i se reproșează uneori), înălțându-l la nivelul artei autentice.

În mod cu totul excepțional, ca o însușire caracteristică numai pamfletarului care este Ion.I.Brătianu, este că blândețea lui funciară își pune amprenta pe textul vitriolant și - după cum remarcă aceeași **Ileana Vulpescu** - „în stropul de vitriol simți mijind pururi o lacrimă (...) vitriolul a ros mai întâi într-un suflet sensibil și loial, iar aceste urme necicatrizate apar la tot pasul în scrisul său”. Am putea spune deci că, în mod paradoxal, pamfletarul I.I.B. este un moralist!” (din „Istoria literaturii române de la origini până în prezent” - 2009)

Ion Dodu Bălan: „Pamfletele brătieniste, prin aciditatea lor, prin vehemența cu care veștejesc răul, viciile, minusurile morale grave, prin strălucita agresivitate stilistică, prin blamarea, arderea cu fierul roșu al omeniei și bunului simț a lichelelor, impostorilor, hoților și mafioților de tot soiul, deși uneori se referă la chestiuni foarte personale, se constituie într-un leac miraculos pentru vindecarea gravelor boli de care suferă societatea de azi. Dar, în general, pamfletele lui Ion I. Brătianu evită atacul la persoană, cu penița muiată în cerneală vitriolată...” (Recenzie în Revista „Națiunea”, nr. 734, 22-28 septembrie 2004)

Adrian Păunescu: „...Acum douăzeci de ani venea la revista „Luceafărul” un tânăr timid, cu ochi pătrunzători, în albastrul lor eliptic, și cu o insistență literară benefică... Nu se supăra niciodată când îl depășeau alte priorități și, într-o redacție, sunt mereu alte priorități, când vrei să nu-l publici pe un tânăr. Acest băiat era cutreierat de un rar amestec de inocență și vocație.

... Am avut bucuria ca domnul I. I. Brătianu, despre ale cărui remarcabile inițiative politice am scris și în această revistă, să ne facă o vizită, să se bucure, alături de noi, de existența publicației „Vremea” și să ne încredințeze o poezie a sa, scrisă, după cum spunea autorul, acum doi ani în Franța.(...)

Bine ați venit în „Vremea” noastră, domnule I. I. Brătianu! Politicienii care nu sunt și poeți pot eșua în fața problematicei imprevizibile a vieții. Politicienii-poeți pot descoperi viitorul.”(Din articolul apărut în Revista „Vremea” Nr. 2 septembrie 1990)

Geo Călugăru: „...Ceea ce merită, cu adevărat evidențiat este că Excelența Sa Ion I. Brătianu, un generos și un altruist, nu și-a pierdut încrederea în actul scrisului, nu a alungat autoritatea profesională din sistemul său de norme și valori, nu și-a abandonat conștiința. Dacă reflectăm serios, viața Excelenței Sale Ion I.

Brătianu este pusă sub semnul unui gând al lui Montaigne: „Cele mai frumoase vieți sunt acelea care se rânduiesc cu modelul comun și omenesc, dar fără miracole și fără extra-vaganță”... „În așteptarea eternității” este o carte document care atestă trecerea lui Ion I. Brătianu printre zări, nori și iluzii. Este încercarea sa de a se sustrage zădărniceii, de a așeza în fața timpului propriul semn de trecere. Dumnezeu să-l binecuvânteze! ” (Revista de creație și cultură „*Bogdania*”, nr. 89-90/2021)

Ileana Vulpescu: „Când citești pamfletele lui te furnică o revărsare de adrenalină, dar îți simți sufletul ușurat ca de o povară pe care-o duceai în cârcă, fără a ști s-o definești(...) Cu excepția îmbogățirilor de revoluție, tot omul gândește la fel ca I.I.B., cu deosebirea că nu tot omul are darul de a-și revărsa revolta și amărăciunea în pamflete

...Cu excepția îmbogățirilor de revoluție, tot omul gândește la fel cu Ion Brătianu, cu deosebirea că nu tot omul are darul de a-și vărsa revolta și amărăciunea și de a-și apăra Neamul, adică năpăstuitul Popor Român.” (Recenzie apărută în volumul „*În așteptarea eternității*”, 2021)

Ilie Gabra: „...mă încumet să fac o paralelă între „Mitul lui Ion I. Brătianu” și mitul lui Sisif. Pentru că Ion I. Brătianu s-a născut într-o lume marcată de conflagrații mondiale, așa cum Albert Camus a străbătut destinul lumii între prima și cea de a doua conflagrație mondială, devenind cel mai celebru scriitor după Voltaire. Ca și Albert Camus, în literatura franceză și Ion I. Brătianu, în literatura română, a demască o lume a absurdului și a suferinței umane, pe un drum al unui întuneric nesfârșit, al refuzului de a se conforma normelor impuse din afara perimetrului național. Destinul lui Ion I. Brătianu se aseamnă cu acela al eroului legendar Sisif care a împins la nesfârșit un bolovan pe un munte, pentru a se rostogoli, apoi, la baza muntelui... se impune prin geniul său și prin creațiile sale ca o voce unică în peisajul spiritual românesc și deopotrivă prin modelul inimitabil al seriozității morale. Personalitatea lui Ion I. Brătianu s-a impus, prin forța unei regenerări spirituale inegalabile și printr-o acceptare implacabilă a destinului său în conștiința neamului și în cartea sa de istorie și cultură.” (Publicat în Revista „*Dacia Nemuritoare*” nr., 4-5, mai 2017)

Maria Chirtoacă: „... Spre luare aminte pentru urmașii neamului, maestrul Ion I. Brătianu a realizat spre finalul anului 2021 la Editura Fundației culturale ce-i poartă numele un nou album intitulat „În așteptarea eternității”. Pe admirabila copertă a albumului ca o bijuterie, profetică parcă, realitatea se întrevede luminoasă prin culorile calde și elegante ce împodobesc palatul familiei. Pe deasupra, în paginile cărții, sufletele multor personalități contemporane fac front comun în jurul autorului, scriitor de elită și patriot din neam în neam.

... Ion I. Brătianu se dovedește și cu acest prilej un liant al scrisului și artiștilor contemporani, dar și un suflet ce arde pentru cultură, pentru viitorul neamului său. Așa cum mărturisește pe coperta albumului, obiectivul îi este acela de a lăsa urmașilor exemple sfinte de simțire autentic românească. Pe altarul limbii române, cuvântului scris i-a aprins din nou lumânări, iar spre Dumnezeu a ridicat cu palmele împreunate rugăciunea de a feri acest popor să cadă în degringoladă, pentru a nu avea mai târziu un destin avateric. Nu prin elucubrații, nici prin fraze inficiale cu aserțiuni falacioase, ba din contra, prin sinceritatea propriilor trăiri, maestrul ne-a dat, cu ocazia albumelor sale, un exemplu demn de urmat nouă, tuturor. Fie ca infatigabila sa viață dăruită cu dragoste semenilor și operele ce i s-au adunat de-a

lungul timpului să se înmulțească asemenea pâinilor biblice și să se împartă inimilor care i-au dat „un dram de iubire pentru cultura românească” și urmașilor noștri din neam în neam!” (Articol apărut în Revista „*Curtea de la Argeș*” nr 2 (135) din 2022)

Igor I. Butnaru: „...Apariția pe firmamentul culturii noastre românești a cărții-album „*În așteptarea eternității*”, este un eveniment stelar, de primă mărime, aruncând o punte peste ani la cartea-album apărută în 2014 sub titlul „*File din biblioteca Brătienilor*”, în aceeași Editură a Fundației Culturale Ion I. Brătianu și datorate aceluiași autor – *Ion I. Brătianu* – în viziunea căruia aceste opuri având menirea nobilă de a fi *un omagiu adus prieteniei...* Alături de o imensă valoare spirituală, această lucrare are și meritul de a deschide o nouă direcție în creația literară românească și nu numai, prin nașterea și constituirea unei noi ramuri a creației literare, denumite în mod inspirat de harnicul și pătrunzătorul bibliofil și scriitor, pamfletar de rafinată măiestrie și real talent dovedit în scrieri proprii, dar și colaborări cultivate în calitate de editor. Este vorba aici de DEDICATOLOGIE, ceație născută din efortul lui Ion I. Brătianu de a aduna la un loc dedicațiile care i s-au făcut pe diverse și multiple volume de autori dăruite în vreme de aceștia, odată cu expresia unor gânduri și sentimente apreciative. Și căroră Dl. Brătianu înțelege să le răspundă prin dedicarea la rândul său, a acestei cărți-album, cu o primă parte cuprinzând câteva zeci de dedicații de autori români, o a doua parte cu evocare unor uriașe personalități istorice autohtone...” (Articol apărut în Revista „*Dacia nemuritoare*” nr 110-2022)

Ion Andreiță: „... Repet și susțin: această carte album - autentic capitol de istorie literară românească - se cuvine să existe în toate marile biblioteci ale țării, în cele ale literaților precum și în rafturile bibliofililor care se respectă.” (Extras din articolul publicat în Revista „*Bucureștiul literar și artistic*” nr 8 (35), august 2014)

Extrase din creația literară

APUS

*Pierdute năzuințe
Pământești,
Decedat politic,
Tinerețea poeziilor postume
Aruncate la pubelele uitării
Zdrențuită viață în agonie,
Mâna mai mișcă
Și semnează captiv
Testamentul neputinței.*

ÎNTR-O ZI

*Într-o zi,
Într-o noapte,
Vom fi iar împreună
Vom fi vis
Vom fi suflet curat*

*Vom fi iar împreună
Vom fi dor blestemat
Vom fi amintiri
Vom fi iubiri.
Într-o zi,
Într-o noapte,
Vom fi dileme
Vom fi blesteme
Vom fi iar împreună.
Într-o zi,
Într-o noapte,
Vom fi amintiri,
Vom fi iubiri,
Vom fi dileme,
Vom fi blesteme.*

RĂBDARE

Sunt anonimul luat în seamă de toți,
Promisiuni,
Protecții,
Nulități,
Nimic.
Speranțe deșarte,
Iluzii moarte...
Supremul meu merit e răbdarea.
Sunt anonimul luat în seamă de toți,
Răbdare,
Promisiuni deșarte,
Iluzii moarte.

FALS TRATAT DE LINIȘTE

Caut liniștea de atâtea seri,
Pe pragul dintre azi și ieri,
Dar nu o găsesc nicăieri.

Hei, liniște! – de ce nu vii
În nopți de veghe, nopți târzii -
Din cimitirele pustii?

CONFESIUNI NOCTURNE

Târziu, prin noapte rătăcesc. Acasă
Un manuscris eu am uitat, se pare,
Mă-ntorc: un petic, rătăcit, de soare
Și-aruncă strălucirea de pe masă.

Lumină-i? Poate viers ce zboar-n zori,
Alunecând pe valu-nalt al vieții,
Să se scufunde-n MAREA TINEREȚII,-
Îmbrățișat de cântul din viori.

ISTORIE (MORȚII ÎȘI DECOREAZĂ CRIMINALII)

Se mișcă gila,/ Sub munte /Țâșnesc scânteii,/ Focul s-a aprins .../Sistemul solar e bolnav /Natalele mele granițe /Sunt încleștate de absurd./ Mutismul spulberă toate speranțele.../ Nimicarnițele latră la nori, /Ruina ține loc /De stil arhitectonic. Zvonuri neîmplinite/ Se ofilesc în speranțe, /Se cimentează cu lacrimi /Tratate de pace, /Haosul în ținută de gală, /Capitalul, în haine de doliu, /Păhărnicesc victoria înfrângerii./ Prin filtre roșii, /Trec rațiuni de stat /Morții își decorează criminalii.../Incest moralei !Pardon, domnilor, /Sistemul solar e bolnav.

„REAȚIONARUL”, DE EVERAC (VOI SUNTEȚI URMAȘII ROMEI?)

Domnule Everac, mă raliez, asemeni marelui dumneavoastră înaintaș, pe ici pe colo, dar sigur prin părțile esențiale, superbului discurs provocator pe care l-ați conceput în eseul moral-politic „Reacționarul”.

Cumpărasem cartea și o aruncasem, supărat, în bibliotecă, cu gândul să nu o mai citesc. Adică, îmi spuneam că, dacă vă permiteți să ignorați „partidele mici”, de ce să nu ignor și eu o cărțuție de 140 de pagini, în care nu puteam găsi mai mult decât în cele 15-20 de piese de teatru pe care le-ați scris și pe care, uneori, le-am văzut, alteori m-au informat cronicarii dramatici... Greșeam, pentru că, într-o noapte de insomnie, așa cum bănuiesc că și dumneavoastră aveți destule, când mi se aplecase să tot citesc ziare, am zărit „Reacționarul” dumneavoastră făcându-mi cu degetul din bibliotecă. Și am pornit lectura, noaptea mea albă devenind, astfel, una dintre cele mai colorate din ultima vreme.

Da, totuși nu mă înșelasem: sunteți nu numai un mânuitor excelent de dialoguri, ci și eseist de mare forță. Și mărturisesc aceasta, chiar dacă intru în conflict cu editorul dumneavoastră care, luându-și unele măsuri de prevedere, scrie pe undeva în cele „câteva precizări” pe care ține să le facă: „Deși nu împărtășim întotdeauna afirmațiile radicale ale autorului...”. Eu mărturisesc cinstit acum, după lectură, că le împărtășesc și că sunt în deplină concordanță cu ideea că dacă „decenii întregi am fost învățați să privim spre noi înșine cu un fel de idolatrie veselă, păgubitoare”, provocarea pe care o aruncați este „preferabilă narcisismului nostru tradițional”. Și Emil Cioran, deși de o luciditate amară, a făcut o asemenea „greșeală” și a rămas... atât de mare.

Fără îndoială, unele afirmații pot fi discutate, nu pentru că ar fi discutabile, ci tocmai pentru a fi mai bine reliefate, dar sunt convins că nici dumneavoastră nu v-ar conveni să aveți, ca parteneri... de discuție, niște cititori muți de admirație. Sigur, poate fi întoarsă și pe față și pe dos o idee din „Dilema raționalistă”, ca aceasta: „Nu e nevoie de avertismentul unor mari sociologi contemporani ca să ne dăm singuri seama că ceva se întâmplă în societățile prea bine organizate, unde rulajul economico-social funcționează uneori excelent dar, ca urmare, o înstrăinare se

instalează între cetățenii încredințați aproape pasiv acelor excelente mecanisme de la care nu se mai pot deroba și care, încolțindu-i, le contingentează viața, transformându-i în simpli pioni educați, nu în entități cu completitudine umană". Ideea, hai, recunoașteți, frumos adusă din condei, este totuși ușor schematică și miroase a pilitură din cuțitul cu care cenzura de pe vremuri obliga scriitorii să-și ajusteze gândurile, pentru a primi B.T.-ul (adică pentru tinerii sau mai puțin tinerii care n-au trecut prin furcile caudine ale totalitarismului, „Bunul de Tipar”).

Nu, nu se instalează nici o înstrăinare, dimpotrivă, se instalează o participare în care individul capătă alte valențe umane, bineînțeles la fel de discutabile din punct de vedere filosofic, social și moral.

Undeva, în încheiere... reacționarul din dumneavoastră declară - cu aplomb și deplină satisfacție - luându-și drept minunați aliați pe Eminescu, Maiorescu, Blaga și Noica: „Dacă am face politică, am fonda un partid conservator...” Nu, cred că ați fonda unul care există: unul liberal. Bineînțeles, un partid format din liberali tineri, prin prezentul cărora trece curentul de înaltă tensiune al trecutului, dar și al gândului de viitor...

O, dar câte idei viguroase nu se pot discuta în legătură cu „Reacționarul” de Everac!

Se simte de la o poștă, în „Reacționarul”, domnule Everac, ca l-ați urmărit pe Emil Cioran. Și nu ați făcut rău, marele sceptic român (și universal) acumulând, ca vrejul sănătos de fasole, forja lucidei ascensiuni în spirală. Da, e adevărată și frumos spusă de dumneavoastră ideea că poporului nostru i-a lipsit pofta de expansiune. „Cu excepția regatului lui Burebista, care e preromânesc -amintiți undeva - poporul nostru nu s-a învrednicit să se întindă, razboinic și expansiv, în alte teritorii decât acelea unde s-a pomenit prin etnogeneză”. Dar, ce s-a petrecut cu alții în acest timp, care întotdeauna înseamnă istorie? „O mână de ruși au atins Uralul și prin hârjuieli continue, au cuprins Siberia și au ajuns în Alaska” (de care și-a amintit deunăzi și domnul Jirinovski) și iată-vă în 1990, când v-a apărut cartea, pe acest teren al nimănui, atât de aproape în idei de marele Cioran care trăsese de mult semnalul de alarmă: „Atât de mult s-a insinuat Rusia în lume încât, de aici încolo, dacă nu orice drum duce la Moscova, Moscova ne va ieși înaintea pe orice drum... După modul în care popoarele se vor ști apăra de Rusia, își vor dovedi gradul de sănătate”. În fond, așa cum bine subliniați: „Principatul Moscovei n-a fost mai mare decât Dacia veche și a devenit, până mai ieri, nucleul unui mare imperiu redutabil”. Iar noi... „Expansiunea” noastră, cum inspirat spuneți, „a fost lentă și inofensivă transhumanță, petrecută în pasul oilor”, prin vadurile istoriei, cunoscute de noi de mii de ani. Asta nu-i împiedică, pe cei care consideră că Dumnezeu a făcut lumea la 1812, să ne arate cu degetul că suntem... imperialiști care vrem să cucerim teritoriile rusești (!) de dincolo de Prut... Adevărul-adevărat este așa cum îl strigați în cartea dumneavoastră „Reacționarul”, luată atât de puțin în considerație: „Expansiunea românească a fost totdeauna timidă, a fost sau s-a lăsat deseori umilită, n-a explodat în vreo reacție de gabarit universal, nici în bine, nici în rău”. Câteva răbufniri majore pe planul momentelor cu rezonanță istorică totuși au existat. Nu degeaba a sosit Darius pe Câmpia Dunării, nu degeaba s-a înălțat la Roma, Columna lui Traian, nu degeaba a fost imitat de italieni acel strălucitor 24 Ianuarie 1859 al nostru... Și totuși, deși nu sunt de acord cu întrebarea pe care v-o puneți în legătură cu ciobănașul mioritic, ideea că noi, românii, ne contemplăm „cu

resemnarea, înfrângerea și moartea” și că ne mulțumim „cu o revanșă pe plan estetic”, este demnă să fie mai profund și mai creator analizată.

O faceți și dumneavoastră și, uneori, cu rezultate remarcabile, de asemenea, dintre care unul merită a fi transcris în întregime: „...viața românului nu e exclusiv pragmatică, nu se ordonează toată pe dimensiunea demersului util și pe categorii adiacente: economie de timp, productivitate, rentabilitate, foame materială, deși are câte ceva din toate acestea”. Cioran, mai tânăr și având posibilitatea să se desfășoare atotcuprinzător atunci când a scris cartea „Schimbarea la față a României”, făcând o incursiune în cultura precolumbiană Maya, arăta ca aceasta s-a stins fără cauze din afară. „Această cultură, care a cunoscut matematicile, calendarul, o arhitectură ce poate rivaliza ca monumentalitate cu Egiptul, un hieratism care amintește arta juridică, se prăbușește și dispare ca o malformație istorică.

Nu există altă explicație a acestei decadențe rapide în afară de o insuficiență politică, de un defect în capacitatea de organizare a destinului exterior, care, deși compensate printr-o hipertrofie spirituală, n-a putut atinge echilibrul unei misiuni durabile de cultură”. Să rămânem, așadar, sceptici ca și Cioran, când, nici el, atunci când e vorba de profunzimile ce-l leagă de țara de baștină, nu este: „România are un sens întrucât o începem. Trebuie s-o creăm lăuntric, pentru a putea renaște în ea. Plăsmuirea acestei țări să ne fie singura obsesie”. Iar jocul discursului dumneavoastră „reacționar” se încheie cam în același fel: „Să ne transformăm lunga noastră tăcere istorică, pentru unii asemănătoare morții, într-un inconfundabil accent stilistic, vivace, diferențiat al existenței noastre ca națiune, pe acest pământ”.

Din activitatea de cronicar: „Într-o lume mediocră unde spoiala de Cultură și talent stă cu Regele la masă, unde nu mai poți defini ce este valoros și ce este rebut -uman și artistic-, iar vulgaritatea are un loc bine definit, unde țopenia și culmea kitchiului - cel cu peștele de sticlă pe milieul, pus pe televizor - sunt deja văzute ca un lucru normal, iar Șeherezada atârnată pe perete este de acum simbolul vacanțelor în Turcia, ei, bine, într-o astfel de lume, în România, mai există artă adevărată. Mai avem totuși picturi adevărate, capabil să te transpună în vis.

L-am reîntâlnit pe Paul Mecet la Galeriile de Artă ale Fundației Culturale Ion I. Brătianu cu ocazia unei expoziții personale. M-au uluit pânzele lui, fiindcă a început cu aplecăciunea de neam și strămoși. Cu portretele sfinților noștri duhovnici, cei care ne-au lăsat trecerea unora cu demnitate prin stalinism, trecând la biserica noastră națională ortodoxă, a Neamului Românesc și la figurile bărbaților ce au construit țara de peste 100 de ani...” (Recenzie apărută în volumul-album „Nașterea unei picturi” de Paul Mecet -2019)

Profil realizat de **Geni DUȚĂ**
Scriitor, editor, membru UZPR